

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

מ.

עין משפט
נר מצוה

נח א מיי מ' מהלכות
 מעשה קרנות הל' ז
סמג עשן קדן קפה
נב א מהלכות א שם
 א הלכה א א
ג א מיי מ' מהלכות
 שבת עשור הלכה ז
 סמג אלוין ש' מוש' א"ח
סמג מדיק טוש' א
כ ד מיי מ' מ' מהל'
 מעשה קרנות הל'
ז מהלך אלוין א
כ א מיי מ' מהל' קדן
 ונחלה הלכה א א מה
 עשין מ' מוש' א"ח סימן
 תוד עקי' א
כ א מיי מ' מהל' א"ח
 קבא עקי' א
כ ד א מיי מ' מהלכות
 נחלות הלכה ז סמג
 עשין נא מוש' עש
 טע"א
כ ח א מיי ש' מ' א הל'
 סמג עשין א טור
 ש"ע ח"מ ק' רע טע"א
כ ו א מיי מ' מהלכות
 יבום הלכה א א
 עשין א"ב אלוין קי טור
 ש"ע א"ע עשין סמג
 סעיף א

תורה אור השלם

1. וְאָבָלוּ אֹתָם אֲשֶׁר
פָּרַד בָּהֶם מִלֵּאמַל אֶת יָדָם;
לְקֶשֶׁת אֹתָם וְיָרֵךְ לֹא
יֵאכַל בִּי קֶדֶשׁ הָהָם;
שְׁמוֹת לֹא
יִשְׁמְרוּ.
2. בִּי כֵל הַנֶּשֶׁק שֶׁלָּהֶם
תִּגְעַה עֲצֵמָה הַיּוֹם הַזֶּה
וּבִרְכָּתָהּ מַעֲמִידָה;
וְיִקְרָא כֵן כֹּה
3. לְקַלֵּם נִתְּנִי אֹתָם מֵאֲרֵץ
קֶדֶשׁ קִדְשֵׁיהֶם הַזֶּה
כִּבְשָׁתָא וְקִבְשָׁם;
וְיִקְרָא י
4. לֹא תֵאבֵל עֲלֵיו חֲמִץ
שֶׁבַע; מִיֵּי תֵאבֵל עֲלֵיו
מִזְמוֹת לֶחֶם יֵם שֶׁ
בַּחֲפוּץ יִצָּאֵת מֵאֲרֵץ
מִצְרַיִם לִמְעַן תֹּכַר אֵת
כֵּן עֲצָתָה מֵאֲרֵץ מִצְרַיִם
כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ;
דְּבִירוֹ טו
וְהִיָּה דְּבִירוֹ שֶׁ
מִלֵּךְ יִקְוֶה עַל שֶׁ שְׁמוֹ
יִהְיֶה יִקְוֶה;
מִתּוֹת יִשְׂרָאֵל;
דְּבִירֵיהֶם כּו

מוסף רש"י

[illegible]

שבתחלה. קודם שהוקדשה מנחה זו היתה עליו צללל היתר: **ונאסרה** כשהוקדשה וחזרה והותרה בהקטרת הקומץ: **יכול סחזור וכו'.** כדמפרש: **בשנמא לרבא דאמר רבנן** היא. ומנחה קמני ולא קמני למנחה: **ה"ק** נו' ואכלו אוסם. את הקדשים אשר כופר בהם כי היכי

דחיו כפרה שלימה: רזה הוא. כהן
עבד עבודתה: אלו לר' יצחק. דמי
למנוה ואבא שאול היא: הכא מאי שרי
גווי איכא. דקא ממעט מנה יכול
תחזור להימירה הראשון מ"ל דלא הוא
ליכא למימר תחזור להימירה הראשון
רזה לשם מנוה אוכלה רזה שלא לשם
מנוה אוכלה מ"ל דלא דהא כל כמה
דשמי ליכלה דחתם הוא כי בעיל שלא
לשם מנוה פגע עבדו אצל הכא מאי
קעדי וע"כ דבשרי גוויי פלג לאוקמי
דומיא דרישא: איניה גסה מי מקריא
איניה והאמר ר"ל כו'. וסיון דלאו

מסורת הש"ס

(א) לקמן 5. פסחים נט:
 (ב) ויחלל סח: (ג) יומא פ:
 (ג) שבעות נט: סוטה ט:
 (ד) (מנחות נד): (ה) (מנחות
 יט: ושי"ג, ה) (ז) צ"ב קטור,
 (ז) ויני' לעיל ח: כד: (ח)
 (ט) ובכרות ט: כמדות נט:
 (י) בכרות ט: ושי"ג:
 (יא) (ויקרא כג, י) (י"ג) הלא
 מזה, (י) (ויקרא י)
 (יב) פסחים ט: ושי"ג מוס'
 רשמי: קו: ד"ה דלמא
 ומוספות מיר גה. ד"ה ד"ה
 ומוספות צ"ק. קו: ד"ה
 (כ"ה) (י) (ויני' היטב מוס'
 מנחות נג. ד"ה מ"ל מזה"ל)

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואי לאו וכו'
דכתיב בסדר שמיני
ואכלוה מנחות:

תוספות ישנים

עלמנו: אלא. תרי גוויי הכי תיביע
למימר רצה מנה אובלה רצה חמך
אובלה ת"ל מנות תחבל ולא חמך: לא
סאפס חמך חלקס נכסי אופס. להכי
סמין חלקס ללא תפסה חמך לומר
אפי' שירי מנחה של חלקס נכס לויס
לא תפסה חמך ומנחתס נכסא: חלוט.
ברותחיס: רצה חלוט אובלה. ת"ל
מנות ולא חלוט: אי מנה היא * מנה
היא. והיכי מימעיש ממשמעות
דמנות תחבל: ואי לאו מנה היא מנות
אמר רחמנא. בשירי מנחת חובה
דכביז (א) צו את אהרן ואכלוה מנות
והי' לשאר מנחות להמלי ל מנות
תחבל: ברתנ* היי רזי כחד כר'.
ולא הפסיד חלקו בנכסי אחיו: וזה
נכסי האח. ואפילו גירשה למחר:
גב' פשיטא. דלא איבד זכותו:
מהו דתימא. כלומר לאו לשאמועינן
דלא איבד זכותו תניא לא אלא
לשאמועינן דלא שקיל כוהו נכסי:
אי כמי. דלגרווי אחא הוה ליה למיתמי
אינו אלא כחד כר': ה"ג אלא סלקא
דעסק אמינא לינקסיה הוואל ואפסדה
מייבוס. שפסלה על האחין: אף האי
נמי. לאחר מיתא האב אס מת האב
לאחר יבוסו של זה מודה ר"י דנוטל
לא חלקו וחלק אחיו. על אס אחיו
כביז ולא על אס אביו. כמי ריבין
דבשעה שקס על אס אחיו לא שקל
מו לא שקיל * נדאי שקיל השתא לא
מנכסי אחיו שקיל אלא מנכסי אביו
דהא יריתניהון: היכא דאינא אז
דלא שקיל יבס נחלה לא תחקיס
מנות יבוס: איסמייה. לכולה מתמי
דמשה אמינא דריכה היא: אמר ליה
לא. תסמייה דלא הלכה כרבי יהודה
אתניין ומשנה דריכה הווא: ומיקדה
הוא דקישא נך. היכי שבין רבנן
ועבד כרבי יהודה ואפכת לה ושפיר
עבדת דאפכת לה: ברתנ* אסור
נקרובותיה. כאילו היא אשתו וכל
קרובות הנאסרות ממנת אשה
גמורה אסורות מדרבנן בחלושה:
הוא

רצצה כהן אחר אוכלה. והא דדרשין צפ"ב דקושיין (דף ג.) לכל בני אהרן שהיה איש כלמיו היינו של אותו משמר או של אותו בית אם לא? הלא מרבו ילפינן דעה ההקדריב נריך שיאכל ממנה ולא כולה: **מאי** תרי גווני איבא. דליכא למימר ראה לשם סעודה אוכלה ראה לשם מצוה דאין נריך שיתכוין לשם מצוה אלא שלא יהא אוכלה אכילה גסה:

אכילה נסה ביום"כ פטור. וא"ת
לדמר צפרק מי שאמר
הריני נזיר (מזיר דף כג. וסע) כי ישרים
דרכי ה' נדיקים ילכו צם ופושעים
יכשלו צם (הושע ד') משל לז' בני אדם
שזלו פסחיהן אחד אכלו לשם פדום
ואחד אכלו אכילה גסה ומשמע הם
דתרוויחו נפקי אלמא הו"א אכילה וי"ל
דמרי עניני אכילה גסה (ה"ס א').
מצות אמר רחמנא. פ"י בקונט'
ואכלוהי מצות אכל המזבח
וגו' ובשמיני של מלוואים כתבז ואפילו
לשמואל דלמר צריש הקיזקן דרז
(ממנות דף ע"ו:) דלא יליפני דורות
משעה שמה הכא איכא שום יתור:
שנה בה קרא ע"עב. הך דהכא
לא הוי כמו שנה עליו הכתוב
לעכב דעלמא דמהיכא יתיב לעכב
דעלמא למצוה הו"א דלמר רחמנא דלא
ייעבד חטוט אלא לעכב כלומר דבעינן
מצה מעלייתא ולא חלטוט:

ביון דהדר אפיה בתנור. או
צאילפס לחם איקרי ואדס יואל
זה ידי חוצתו צפסח והל דלמר צפ'
כל שעה (פסחים דף לו:) לחם עוני פרט
לחלוט ואשישה אר"ת דהתם בלא הדר
אפייה בתנור ועוד אר"ת דהתם
בחלוט גדול דומיא דגשירה ולא חשיב
לחם עוני לפי שהוא גדול ולא משום
דחלוט אין התם בצלילתו קשה והכא
בצלילתו רכה כגון סופגנין או חלת
המשרת דמפרש התם דהיינו חלוט
של בעלי בתים דלא מחייב בחלה ולא
חשיב לחם אלף על ידי אפיה ולהכי
חשיב שפיר לחם עוני אע"ג דחלקיה
אבל צלילתו עבה מיפסל לעשות דחשיב
לחם עשירות אפי' לא הדר אפיה וצפ'
כל שעה (שם ד"ה פרט) הארכתיו:
אלך

אלא כאחד מן האחים מיבעי ליה אלא סד"א הואיל
קמ"ל: אם יש שם אב: ^עדאמר מר האב קודם לכל
בבמתו וכו': מ"ט ^דיקום על שם אחיו אמר רחמנא והרי
': אמר עולא הלכה כר' יהודה וכן א"ר יצחק נפחא
עולא ואיתימא ר' יצחק נפחא מ"ט דר' יהודה דכתיב
בבכור מה בכור אין לו בחיי האב אף האי נמי אין לו
נוטל פי שנים לאחר מיתת האב אף האי נוטל פי שנים
יקום על שם אביו כתיב יקום על שם אחיו כתיב ולא
אדליבא אב דלשקול נחלה תתקיים מצות יבום היבא
ל נחלה לא תתקיים מצות יבום מדי ^עיבום בנחלה
מי ואי איבא נחלה שקולי ואי לא לא שקיל יתיב ר'
אי וייתיב וקאמר הלכה כר' יהודה א"ל ^עפוק קרי קרייך
דה תני תנא קמיה דרב נחמן אין הלכה כר' יהודה א"ל
^עאיחיד ורבים הלכה כרבים א"ל אסמייא א"ל לא את
הוא דאקשי לך ואפכת ולמאי דאפכת שפיר אפכת:
תו הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו
הוא

(א) גראה דצ"ל וי"ל דתרי
ענייני אכילה גסה הוו היבא
וכו'.